

HET NEST

MELD JE AAN VOOR ONZE NIEUWSBRIEF

Zo blijf je op de hoogte van de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* en ontvang je leuke extra's, zoals prijsvragen, exclusieve aanbiedingen en leesfragmenten. Ook word je geïnformeerd over onze lezingen, signeersessies en over andere interessante bijeenkomsten die wij geregeld organiseren.

Aanmelden kan via www.amboanthos.nl/nieuwsbrief

CYNTHIA D'APRIX SWEENEY

HET NEST

Vertaald uit het Engels
door Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3192 3

© 2016 Cynthia D'Aprix Sweeney

© 2016 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Nest*

Oorspronkelijke uitgever Ecco, An Imprint of HarperCollins Publishers

Omslagontwerp Janine Jansen

Omslagillustratie © Sara Wood en Allison Saltzman;

© Jacket photograph: Borsvelka / Shutterstock

Foto auteur © Lisa Whiteman

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn familie: mijn ouders, Roger en Theresa, mijn zus,
Laura, en mijn broers, Richard en Tony – allemaal groot lief-
hebbers van een goed verhaal.

Er was altijd die tweedeling: wat te behouden, wat te veranderen.

– William Trevor, 'The piano tuner's wives'

Zo kwam ik erachter dat dit verhaal mijn hart zou breken

Toen je het schreef

Zo kwam ik erachter dat dit verhaal mijn hart zou breken

– Aimee Mann, *The Forgotten Arm*

PROLOOG

Terwijl de rest van de gasten op het terras van het strandpaviljoen in de late avondzon keurend aan een cocktail nipte en probeerde te proeven of de bartenders ingrediënten van topkwaliteit hadden gebruikt, hun krabkoekjes op papieren servetjes balanceerde en gepaste opmerkingen maakte over hoeveel geluk het bruidspaar had met het weer want de volgende dag zou het opnieuw akelig klam en benauwd worden, of op gedempte toon ongepaste opmerkingen maakte over de strakke satijnen jurk van de bruid en zich afvroeg of haar uitpuilende borsten het gevolg waren van een slechte coupe, slechte smaak (een bepaalde look, zoals hun eigen dochters het waarschijnlijk zouden noemen) of onverwachte gewichtstoename (vergezeld van een vette knipoog en flauwe, afgezaagde grappen over ‘moetjes’), glipte Leo Plumb stiekem weg van het bruiloftsfeest van zijn nichtje – met een van de serveersters.

Leo had zijn best gedaan om uit de buurt te blijven van Victoria, zijn vrouw, die nauwelijks een woord met hem wisselde, en van Beatrice, zijn zus, die maar tegen hem blééf praten – over samen Thanksgiving vieren. Mijn god, Thanksgiving! In juli! Leo had al in geen twintig jaar meer feestdagen met zijn familie gevierd,

sinds het midden van de jaren negentig als hij het zich goed herinnerde, en hij was niet van plan daar verandering in te brengen.

Chagrijnig en op zoek naar de buitenbar waar het rustig scheen te zijn, kreeg Leo Matilda Rodriguez voor het eerst in het oog. Ze had een blad champagneglazen in haar handen en bewoog zich stralend en als in een gloed gehuld door de menigte – deels omdat de ondergaande zon het oostelijke stuk van Long Island onfatsoenlijk roze kleurde en deels vanwege de uitstekende cocaïne die Leo's zintuigen langzaam verwoestte. De extatisch borrelende belletjes in de glazen leken hem uit te nodigen; een invitatie die alleen voor hém was bestemd. Matilda's dikke zwarte lokken waren strak naar achteren getrokken uit haar brede gezicht en samengebonden in een keurige serveerstersknot; louter inktzwarte ogen en volle rode lippen. Leo keek naar het elegante wiegen van haar heupen terwijl ze met een blad – nu lege – champagneglazen als een toorts boven haar hoofd, een weg zocht door de menigte bruiloftsgasten. Hij griste snel een martini van het dienblad van een passerende ober en volgde haar door de klapdeuren de keuken in.

Voor Matilda (negentien, aankomend zangeres, bedeesd serveerster) leek het of ze het ene moment champagne had uitgedeeld aan de vijfenzeventig gasten – leden van de uitgebreide Plumb-familie en hun beste vrienden – en het volgende naar het strand van Long Island Sound zoefde in Leo's hagelnieuwe geleasete Porsche met haar hand in zijn te strakke katoenen broek en zijn penis onbeholpen met haar duim bewerkte.

Matilda had zich verzet toen hij zijn vingers om haar polsen klemde en haar een voorraadhoek in trok terwijl hij haar overstelpte met vragen als: 'Hoe heet je?' 'Waar kom je vandaan?' 'Wat doe je nog meer?' 'Ben je model?' 'Actrice?' 'Weet je dat je een schoonheid bent?'

Matilda wist wat Leo wilde. Ze werd constant lastiggevallen bij

dit soort gelegenheden, maar dat was meestal door veel jongere mannen – of idioot oude mannen, bejaarden! – met allemaal hun repertoire aan stomme openingszinnen en slijmerige vleierij. (Ze werd doorlopend ‘J. Lo’ genoemd, terwijl ze in de verste verte niet op haar leek: haar ouders waren Mexicaans, niet Porto Ricaans.) Zelfs in dit bemiddelde gezelschap sprong Leo eruit met zijn ‘goede trekken’, woorden die ze, dat wist ze zeker, nog nooit had gebruikt voor iemand die zijn aandacht op haar richtte – aandacht waarvan ze in dit geval bijna genoot. Geil, ja, dat waren ze soms, of schattig, en misschien af en toe zelfs knap, maar met ‘goede trekken’? De jongens die zij kende waren nog niet volwassen genoeg om ‘goede trekken’ te hebben. Matilda betrapte zich erop dat ze naar Leo opkeek en probeerde te bedenken waarom die woorden in haar opkwamen. Hij had, net zoals zij, donkere ogen, donker haar en een breed voorhoofd. Maar zijn gezicht was hoekig en scherp, terwijl dat van haar rond en zacht was. Op de televisie zou hij een gedistingeerde man spelen – een chirurg of zo, en dan was zij zijn patiënte die leed aan een dodelijke ziekte en hem smeekte haar te genezen.

Door de dichte deur van de provisiekast heen kon ze de band de geijkte bruiloftsdeuntjes horen spelen – of eigenlijk was het eerder een orkest, ze waren minstens met z’n zestienen. Leo greep haar handen vast en maakte een paar danspassen met haar. Hij zong in haar oor, zijn stem klonk warm en levendig: ‘Someday, when I’m awfully low, when the world is cold, I will, da-da-dum, just thinking of you and the way you look tonight.’

Matilda schudde haar hoofd, lachte even en maakte zich van hem los. Ze werd nerveus van zijn attenties, maar voelde ook iets trillen in haar binnenste. Leo van zich afhouden in de provisiekast was in ieder geval leuker dan asperges met prosciutto omwikkelen in de keuken, wat ze nu eigenlijk zou moeten doen. Verlegen bekende ze Leo dat ze zangeres wilde worden, waarop hij meteen zei dat hij vrienden had die bij Columbia Records zaten

en dat ze daar altijd op zoek waren naar nieuw talent. Toen deed hij weer een stap naar haar toe en hoewel ze even schrok omdat hij leek te wankelen en met zijn hand steun zocht bij de muur, vergat ze haar ongerustheid daarover meteen omdat hij vroeg of ze een demo had, dan konden ze die in zijn auto beluisteren.

‘Want als ik het goed vind,’ zei Leo terwijl hij Matilda’s slanke vingers vastpakte, ‘wil ik er meteen werk van maken en je helpen in contact te komen met de juiste mensen.’

Terwijl Leo Matilda vastberaden naar zijn auto leidde, wierp zij een blik achterom naar de deur van de keuken. Haar neef Fernando had haar dit baantje bezorgd en hij zou woedend zijn als hij merkte dat ze gewoon de benen had genomen. Maar Leo had ‘Columbia Records’ gezegd. En dat ze daar altijd op zoek waren naar nieuw talent. Wanneer kreeg ze ooit weer zo’n kans? En ze zou niet lang weg zijn, ze moest alleen een goede indruk maken, dat was alles.

‘Mariah werkte als serveerster toen ze door Tommy Mottola werd ontdekt,’ zei ze, half als grapje en half om voor zichzelf goed te praten dat ze met hem meeging.

‘Is dat zo?’ Leo leidde haar haastig naar zijn auto en wierp in-tussen een snelle blik op de ramen boven de parkeerplaats. Het was mogelijk dat Victoria hem vanaf het terras, waar iedereen zich had verzameld, zag vertrekken. Waarschijnlijk had ze al gemerkt dat hij weg was en liep ze hem te zoeken. Woedend.

Matilda bleef even bij het autoportier staan voordat ze instapte om haar platte zwarte schoenen uit te doen. Ze haalde een paar zilverkleurige stilettohakken uit een oud plastic tasje.

‘Dat hoeft niet hoor, andere schoenen aantrekken,’ zei Leo, terwijl hij de aandrang onderdrukte om haar, in het zicht van iedereen, vast te pakken.

‘Maar we gaan toch ergens iets drinken?’ zei ze.

Had hij iets gezegd over ergens iets drinken? Dat was onmoge-

lijk. Hier in het dorp kon dat in ieder geval zeker niet. Iedereen kende hem hier, hij was hier opgegroeid, iedereen kende zijn familie, zijn moeder, zijn vrouw. Hij klokte zijn martini naar binnen en wierp het lege glas in de struiken. ‘Als de lady een drankje verlangt, krijgt de lady een drankje,’ zei hij.

Matilda stapte in haar sandaaltjes en bukte zich om de dunne metallic bandjes over haar linker- en daarna over haar rechterhiel te schuiven. Toen ze weer rechtop stond, waren haar ogen op gelijke hoogte met die van Leo. ‘Ik heb een hekel aan platte schoenen,’ zei ze, terwijl ze haar strakke witte bloesje omlaag trok. ‘Dan vóél ik me ook plat.’

Leo kon niet wachten en duwde Matilda zowat de auto in, veilig achter het getinte glas, uit het zicht.

Matilda zat in de passagiersstoel van Leo’s geparkeerde auto en luisterde verbijsterd naar haar eigen stem. Ze klonk afschuwelijk ijl en nasaal uit de obsceen dure boxen van de auto; op de oude computer van haar zusje klonk ze heel anders. Veel beter...

Leo luisterde en tikte met de maat mee op het stuur. Zijn trouwring glom op in de binnenverlichting van de auto.

Getrouwde mannen waren eigenlijk tegen Matilda’s regels. Ze zag dat Leo zijn best deed om geïnteresseerd te lijken in haar stem en dat hij probeerde iets vleiends te bedenken. ‘Ik heb veel betere opnames. Ik moet de verkeerde hebben gedownload,’ zei Matilda. Ze voelde dat ze rood werd van schaamte. Leo staaarde voor zich uit. ‘Ik kan maar beter teruggaan,’ zei ze en ze maakte aanstalten om het portier te openen.

‘Nee, niet doen,’ zei Leo. Hij pakte haar hand en legde die op zijn been. Ze onderdrukte de neiging om hem weer terug te trekken en ging iets rechter zitten. Nerveus probeerde ze iets te verzinnen waardoor ze zijn attenties zou kunnen verdragen. Ze had een hekel aan het werk als serveerster en bovendien zou Fernando haar wat aandoen omdat ze zomaar was weggegaan terwijl het

diner naderde. Leo staaarde onbeschaamd naar haar borsten. Ze keek omlaag naar haar schoot en ontdekte op haar zwarte broek een vlekje van de liters en liters balsamicovinaigarette die ze had gemaakt, met haar vingernagel probeerde ze het weg te krabben. Binnen waren ze nu waarschijnlijk bezig om de rucola en de gegrilde garnalen op de borden te leggen en de randen ervan te decoreren met een nogal kinderlijk golfjespatroon van de bijbehorende dressing. 'Ik zou graag naar de zee rijden,' zei ze zachtjes.

En toen nam Leo haar hand in de zijne en zo langzaam dat ze in eerste instantie niet doorhad wat er gebeurde (even dacht ze dat hij haar hand ging kussen, zoals zo'n acteur in de soapseries van haar moeder) legde hij die op zijn gulf. Ze zou het nooit vergeten, hoe hij haar aan bleef kijken. Hij deed zijn ogen niet dicht, liet zijn hoofd niet naar achteren vallen, boog zich niet naar haar toe om haar te kussen en probeerde ook de knopen van haar bloesje niet open te maken. Hij keek haar alleen diep in de ogen. Hij zág haar.

Onder haar hand voelde ze dat hij reageerde en dat was opwindend. Leo bleef haar blik vasthouden en haar vingers bewogen zich met meer nadruk. Plotseling sloeg het machtsevenwicht in de auto om in haar voordeel. 'Ik dacht dat we naar de zee gingen,' zei ze, omdat ze niet gezien wilde worden. Hij grijnsde en zette de auto in zijn achterruit. Ze had de rits van zijn gulf al omlaag voordat hij zijn autogordel vastklikte.

Het viel Leo niet kwalijk te nemen dat hij zo snel kwam. Zijn vrouw weigerde al wekenlang elke toenadering nadat ze hem in het steegje achter het zomerhuis van vrienden had betrapt terwijl hij stond te vozen met een oppas. Leo hoopte dat de combinatie van drank, cocaïne en antidepressivum zijn climax zou vertragen, maar toen hij voelde hoe Matilda's hand zich aanspande, wist hij dat het allemaal te snel ging. Hij sloot zijn ogen, even, heel even, om zichzelf in de hand te krijgen en het opwindende beeld van haar op- en neergaande hand met die afbladderende blauwe na-

gellak uit zijn hoofd te bannen. Hij zag de SUV niet die van rechts kwam en op hen inreed en besepte pas toen het al te laat was dat het gekrijs waarvan hij dacht dat het Matilda's zangkunst was die uit de boxen klonk, het gekrijs van piepende banden was.

Geen van beiden had tijd om te gillen.

DEEL EEN

SNOWTOBER

Omdat de drie Plumbs de avond daarvoor hadden afgesproken dat ze niet zouden drinken in het bijzijn van hun broer Leo, zaten ze allemaal – zonder dat van elkaar te weten – aan een heimelijke pre-lunch-cocktail in een bar in, of in de buurt van, het Grand Central Station.

Het was een vreemd soort herfstdag. Achtenveertig uur eerder had er een storm over de Atlantische kust gebulderd, die ten oosten van Ohio op een koufront en op de arctische lucht uit Canada was gestuit, wat een zware, alle records brekende sneeuwval had veroorzaakt zodat het land van Pennsylvania tot Maine nu met de witte deken van een idioot vroege winter was bedekt. In het forensenstadje waar Melody Plumb woonde, een kilometer of vijftig ten noorden van Manhattan, hadden de bomen nog in hun herfsttooi gestaan en waren er talloze kapotgevroren door de vrieskou. De straten lagen er vol afgerukte takken en op sommige plekken zat men nog steeds zonder stroom. De burgemeester overwoog zelfs Halloween af te gelasten.

Ondanks de ijzige temperaturen en de dreiging dat de stroom plotseling zou uitvallen, was Melody's treinreis naar Manhattan voorspoedig verlopen. Ze zat nu in de lobby van het Hyatt Hotel

op 42nd Street, een plek waarvan ze zeker wist dat ze daar haar broer of zus niet tegen zou komen: ze had het hotel-restaurant in plaats van hun gewone plek, de Grand Central Oyster Bar, gopperd voor de lunch en Jack en Beatrice hadden spottend gereageerd omdat het Hyatt blijkbaar niet op hun lijstje stond van locaties die acceptabel waren volgens de mysterieuze criteria die zij erop nahielden en waarvan Melody geen enkele behoefte meer voelde om die te achterhalen. Ze weigerde tegenwoordig zich minder te voelen dan die twee, ze weigerde gekleineerd te worden omdat zij hun verering voor alles wat 'oud Manhattan' was niet deelde.

Aan een tafeltje voor de enorme ramen van de enorme lobby van het hotel – die, moest ze toegeven, ontzettend ongezellig was: te groot, te grijs en te modern, met een of ander afschuwelijk kunstwerk van metalen stangen boven haar hoofd – ze kon de hoon van de afwezige Jacks en Beatrices horen in haar hoofd en was blij dat ze er niet waren –, bestelde ze een glas witte wijn, (twaalf dollar, meer dan ze thuis aan een hele fles zou uitgeven) en hoopte dat de barman niet al te zuinig zou zijn.

Het weer was na de storm ongewoon koud gebleven, maar nu brak de zon eindelijk door de wolken en begon de temperatuur te stijgen. De sneeuwhopen op de hoeken van de straten veranderden snel in enorme ondoorwaadbare plassen gesmolten smurrie. Melody keek toe hoe een uitzonderlijk onelegante vrouw probeerde over zo'n plas te springen en het net niet haalde, waardoor haar in een helderrode ballerina gestoken voet helemaal in het ijskoude en smerige water verdween. Melody had heel graag zo'n paar rode ballerina's gehad, maar natuurlijk wel beter geweten: zulke kwetsbare schoenen trok je niet aan met dit weer.

Er ging een steek van bezorgdheid door haar heen bij de gedachte aan haar dochters, die ook hier in de stad waren en allerlei verraderlijke straathoeken zouden moeten overwinnen. Ze nam een slokje wijn (zozo) en opende haar favoriete app, de app die